

Hans Petur og Nomi frammanfyri teirra hús í Leirvík

hann upplivdi hetta, og skal her verða endurtikin hansara frásøgn um seinasta koyritúrinn saman við soninum:

Pápi greiðir frá avrætting av soninum

...Kort efter bankede det på døren. Fængselsinspektøren og statsadvokaten kom ind og oplæste dødsdommen for ham. Derefter gik jeg ud. Fængselsinspektøren gjorde ham i stand til den sidste tur. Der manglede vel ti minutter i at klokken var ét nat, da alt var rede, og vi kørte af sted. Som lille sagde han ofte med stothed, når han og jeg derude i Vestindien (har teir búðu tá) gik turen fra kirken til præstegården:

- I am going with my daddy!"

Nu var han for sidste gang 'going with his daddy'. Og var det ikke med stolthed, så var det dog i dyb glæde over, at vi kunne følges. Jeg, over at kunne få lov at være hos min elskede dreng til det sidste. Han, med glæde over at have sin 'daddy' med sig på denne sidste tur. Den svære tur .

I politibilen vendte de to passagersæder mod hinanden. Flemming og jeg sad på bagsædet, og overfor os to betjente. Jeg ville lægge min hånd på hans sammensnørede hænder på ryggen. Men det måtte jeg ikke. De frygtede vel, at jeg skulle løse hans bånd. Så lagde jeg i stedet min arm om hans hals. Sådan kørte vi. Turen varede vel en halv times tid. Et par gange gav de ham en af hans egne cigaretter i munden og tændte den for ham. Meget talte vi ikke på turen. Men begge følte vi den samme ro og tryghed, som Gud havde givet os dagen igennem.: "Jeg rejser og véd, hvor rejsen går hen. Den går

til Guds evige rige."

Han var ikke sikker på, om han havde fået sagt tak til fængselsinspektøren for den gode behandling, de havde givet ham, og han bad mig derfor overbringe den. (Det viste sig, at han havde fået det sagt, og fængselsinspektøren skønnede meget derpå - han var ikke forvænt med den slags).

Et par gange spurgte Flemming:

"Tror du ikke, det bliver for svært for dig, far?" Jeg svarede, at derom var der ikke tale. Vi kørte over Langebro og op ad Langebrogade. Han så sit hjem for sidste gang:

"Blot mor ikke kan høre vognen, far."

Men den kørte om ad Voldgade. Da vi næsten var kommet derud, sagde han, at der forhåbentlig ikke var fotografer til stede. Men det var der ingen fare for. Alt skulle tydeligvis foregå så skjult som muligt.

Han havde bedt højesterets-sagfører Steglich-Peteren om at udvirke, at han ikke blev bundet eller fik bind for øjnene, men det var ugørligt, og ville kun have virket uhyggeligt.

Da vi kom til stedet, og han så den stærkt oplyste trævæg, han skulle stilles op ad, sagde han blot:

"Ja, det er jo meget tydeligt."

Det småregnede. Han gik straks rask og hurtigt hen over pladsen, hen, hvor han skulle stå. Da hans arme blev bundet, sagde han: "Ikke for stramt!". Det var vist Flemmings sidste ord. Jeg fulgte efter ham. Jeg skulle efter reglementet have været i ornat, men det ville jeg ikke. Heller ikke ved jordpåkastelsen. Så lagde jeg armene omkring

Her vórðu teir deyðadømdu spentir fastir, áðrenn teir vórðu skotnir

Skjótiskivan, sum varð fest við hjartað á tí deyðadømda. Var væl eisini rakt, tí politistar fáa útbúgving í skjóting. Teir vóru 10 sum skutu, og allar riflurnar vóru løddar við skørpum

ham, sådan som han stod dér - bundet til trævæggen. Med min kind til hans bad jeg Fadervor. Jeg tror kun han og jeg kunne høre det. Så rejste jeg mig lidt op for at kunne løfte min hånd og lyse velsignelsen over ham. Jeg sagde:

"Flemming, min søn, vær frimodig. Dine synder er dig forladt!"

Så kyssede jeg ham på begge kinder og sagde: "Farvel, min elskede dreng. Vi mødes igen i Guds rige."

Så gik jeg lidt bort. Da jeg et øjeblik efter vendte mig om, havde han allerede fået en hætte over hovedet. Jeg gik ind i en havegang. En herre kom hen til mig. Jeg spurgte, hvem han var. Det var rigspolitichef Begtrup Hansen.

" Ork, er det Dem. Vore fædre var ungdomsvenner." Han fortalte, at da jeg gik fra Flemming, havde han set efter mig med et så smukt og kærligt udtryk.

Peletonen marcherede forbi os med hætter og masker for ansigtet for at ingen skulle vide af hinanden. Et øjeblik efter hørtes skuddene.

Klokken var 01,25. Et par minutter efter var Flemming lagt i kisten.

Det hele - fra det øjeblik vi stod ud af vognen - varede måske kun 5 minutter. Derpå blev kisten kørt til krematoriet. Jeg kørte i en vogn lige bagefter. Derude lagde jeg den lille halvvisne blomst på hans kiste og forrettede jordpåkastelsen i overværelse af politidirektør Seidenfaden og en anden embedsmand.

Som altid ved jordpåkastelse fremsagde jeg salmen "Jeg venter dig, Herre, til dom".

Alt gekk róliga fyri seg. Tað var tað øllum avrættingum. Hesir menn doyðu sum menn.

Eftirtíðin hevur í Danmark kjakast nógv um rættvísið í rættaruppgerðini. Tey fyrstu sum komu fyri rættin fingtu tær harðastu revsingarnar. Men so

hvørt sum tíðin leið, og fólk vóru minnu øst, linkaðu dómarnir.

Tað verður hildið at vera ivasamt, um Flemming Helweg Larsen hevði verið avrættaður, um hann var seinni í røðini.

Hetta hevur nívt teir politistar, sum vóru við, og onkrir hava fingið sálarlig mein av tí.

Tað kann verða skoytt uppí, at onkrar kvinnur vóru deyðadømdar. Men tær fingtu grið, tá tað fekst kortini eingin maður at skjóta eina kvinnu.

Deyðarevsing í Danmark er seinni stig fyri stig sett úr gildi aftur, og tann seinasta leivdin varð avtikin í 1993.

Knud Børge Martinsen var roknaður sum ein tann framsti danski hándlangari hjá tyskarum undir krígunum. Hann var eisini dómdur til deyða og varð avrættaður í 1949

Rætting:

Tað var ikki Gabriel, men ein annar abbabeiggi Hans Petur sum flutti til Hollands

Komandi partur

Næsta ferð verður greitt frá søguni hjá mjólkaforsýningini. Tað er í hesum døgum júst 100 ár síðan hon var stovnað